

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีฐานะทางสังคม-
 มิติต่างกัน และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างฐานะทางสังคมมิตี และระดับเชาวน์ปัญญา
 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รวมทั้งวิเคราะห์ฐานะทางสังคมมิตีของนักเรียนที่มีฐานะทาง
 สังคมมิตีเป็นคาวกับเป็นผู้โศกเคี้ยวและผู้ถูกทอดทิ้ง ในนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1
 ปีที่ 3 และ ปีที่ 6 ปีการศึกษา 2526 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุง
 เทพมหานคร โดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 1096 คน เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1
 จำนวน 476 คน มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 336 คน และมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน
 284 คน และใช้กลุ่มตัวอย่างผู้เป็นคาว จำนวน 146 คน กับผู้โศกเคี้ยวและผู้ถูกทอดทิ้ง
 จำนวน 156 คน ตามลำดับ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้มาตรสังคมมิตี แบบตามฐานะ
 ทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว แบบสำรวจบุคลิกภาพ ซีทีไอ และแบบสอบแมทริชส์
 ก้าวหน้ามาตรฐาน พร้อมทั้งคัดลอกผลการเรียนของนักเรียนจากสมุดบันทึกผลการเรียน
 แล้ววิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ
 สัมประสิทธิ์การกระจาย วิเคราะห์จำแนก วิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัว-
 ทำนายกับตัวเกณฑ์ และสร้างสมการทำนายโดยใช้ตัวทำนายคือ ระดับเชาวน์ปัญญา และ
 ฐานะทางสังคมมิตี ข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

ก. สรุปผลการวิเคราะห์จำแนก

1. ตัวแปรทั้งหมดที่นำมาศึกษา ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับ
 เชาวน์ปัญญา ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว อายุ และบุคลิกภาพ 16 ด้าน
 ได้แก่ ความมีอำนาจเหนือผู้อื่น ความสามารถที่จะบรรลุถึงสถานภาพ การเข้าสังคม
 การวางตัวในสังคม การยอมรับตนเอง ความรู้สึกว่าคุณเองมีความเป็นอยู่ที่ ความ-
 รับผิดชอบ การควบคุมตนเอง ความอดทน การสร้างความประทับใจให้กับผู้อื่น
 ลักษณะที่พบในคนส่วนมาก สัมฤทธิ์ผลที่เกิดจากการทำตามผู้อื่น สัมฤทธิ์ผลที่เกิดจาก-

ความเป็นตัวของตัวเอง ประสิทธิภาพทางสมอง ความยืดหยุ่นได้ และความมีลักษณะ-
ของหญิง

พบว่าตัวแปรดังกล่าวข้างต้น เมื่อพิจารณาพร้อม ๆ กัน สามารถจำแนกกลุ่ม
ของผู้เป็นดาว กับ กลุ่มของผู้โคกเคี้ยวและผู้ถูกทอทังได้ อย่างมีนัยสำคัญ ทั้งในระดับ
มัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6

2. ตัวแปรสำคัญ ซึ่งเมื่อนำมาพิจารณาพร้อม ๆ กันสามารถจำแนกกลุ่ม
ของผู้เป็นดาว กับกลุ่มของผู้โคกเคี้ยวและผู้ถูกทอทังได้อย่างมีนัยสำคัญนั้น ปรากฏว่า
แตกต่างกันไปในแต่ละระดับชั้น ดังนี้

ก) ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตัวแปรสำคัญ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียน ซึ่งเป็นตัวแปรสำคัญที่สุด และฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว มี
ความสำคัญรองลงไป

ข) ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตัวแปรสำคัญที่สุด ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน ตัวแปรที่สำคัญรองลงไป ได้แก่ บุคลิกภาพ 4 ด้าน คือ ความมีอำนาจ
เหนือผู้อื่น การวางตัวในสังคม ลักษณะที่พบในคนส่วนมาก และประสิทธิภาพของสมอง

ค) ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตัวแปรสำคัญที่สุด ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน ตัวแปรที่มีความสำคัญรองลงไป คือระดับเขาวนปัญญา

ข. สรุปผลการหาสหสัมพันธ์พหุคูณ

1. ฐานะทางสังคมมีอิทธิพล มีความสัมพันธ์กับระดับเขาวนปัญญาในทางบวก
อย่างมีนัยสำคัญ สำหรับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนทั้งในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ($r = .1119$)
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ($r = .1699$) และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ($r = .0790$)

2. ฐานะทางสังคมมีอิทธิพล มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในทาง
บวกอย่างมีนัยสำคัญ สำหรับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนทั้งในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1
($r = .2739$) มัธยมศึกษาปีที่ 3 ($r = .2738$) และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ($r = .2860$)

3. ระดับเขาวนปัญญา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญ สำหรับกลุ่มตัวอย่างนักเรียน ทั้งในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ($r = .2890$) มัธยมศึกษาปีที่ 3 ($r = .3580$) และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ($r = .1618$)

4. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับตัวทำนาย คือฐานะทางสังคมมิติ กับระดับเขาวนปัญญา มีค่า .3776 .3580 และ .3183 สำหรับกลุ่มตัวอย่างนักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 3 และปีที่ 6 ตามลำดับ ทุกค่าล้วนมีนัยสำคัญ

5. จากการหากลุ่มตัวทำนายที่มีนัยสำคัญ จากตัวทำนาย 2 ตัว พบว่าตัวทำนาย 2 ตัว คือ ฐานะทางสังคมมิติกับระดับเขาวนปัญญา ร่วมกันทำนายได้ดีกว่าตัวทำนายเพียงตัวเดียว โดยที่สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ระหว่าง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับตัวทำนาย 2 ตัวนี้ แตกต่างจากการทำนายด้วยตัวแปรเพียงตัวเดียว อย่างมีนัยสำคัญ ในทุกระดับชั้นเรียน ทั้งนี้ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่าฐานะทางสังคมมิติและระดับเขาวนปัญญา สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ร้อยละ 14.26 โดยที่ระดับเขาวนปัญญาอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ร้อยละ 8.35 และฐานะทางสังคมมิติอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ร้อยละ 5.91 ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการทำนายเป็น .6282

สำหรับระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ฐานะทางสังคมมิติและระดับเขาวนปัญญา สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ร้อยละ 12.81 และฐานะทางสังคมมิติอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ร้อยละ 4.67 และความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการทำนายเป็น .7228

ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ฐานะทางสังคมมิติ และระดับเขาวนปัญญา สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ร้อยละ 10.13 โดยที่ฐานะทางสังคมมิติอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ร้อยละ 8.18 และระดับเขาวนปัญญาอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ร้อยละ 1.95 และความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการทำนายเป็น .6805

6. สมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยตัวทำนาย 2 ตัว
สถานะทางสังคมและระดับเขาวนปัญญา มีดังนี้ คือ

ก) ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1

กรณีคะแนนดิบ

$$Y = 1.1512 + .0088 IQ + .9500 SOS$$

กรณีคะแนนมาตรฐาน

$$Y' = .2617 IQ + .2446 SOS$$

ข) ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

กรณีคะแนนดิบ

$$Y = -.2875 + .0169 IQ + .9415 SOS$$

กรณีคะแนนมาตรฐาน

$$Y' = .3204 IQ + .2193 SOS$$

ค) ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6

กรณีคะแนนดิบ

$$Y = 1.1957 + 1.0803 SOS + .0043 IQ$$

กรณีคะแนนมาตรฐาน

$$Y' = .2749 SOS + .1401 IQ$$

ก. สรุปผลวิเคราะห์ฐานะทางสังคมมิตินักเรียนผู้เป็นคาว กับผู้โศกเคี้ยว
และผู้ถูกทอดทิ้ง

1. มีกลุ่มตัวอย่างนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีฐานะทางสังคมมิตินักเรียนผู้เป็นคาว ร้อยละ 12.18 และเป็นผู้โศกเคี้ยวและผู้ถูกทอดทิ้ง ร้อยละ 14.71
2. มีกลุ่มตัวอย่างนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีฐานะทางสังคมมิตินักเรียนผู้เป็นคาว ร้อยละ 13.39 และเป็นผู้โศกเคี้ยวและผู้ถูกทอดทิ้ง ร้อยละ 13.35
3. มีกลุ่มตัวอย่างนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีฐานะทางสังคมมิตินักเรียนผู้เป็นคาว ร้อยละ 14.78 และเป็นผู้โศกเคี้ยวและผู้ถูกทอดทิ้ง ร้อยละ 14.44

คุนยวิทยทรพยากร
จุพาลงกรณมหาวิททยาลัย

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวแปรที่ผู้วิจัยเลือกมา ซึ่งได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับเชาวน์ปัญญา ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว อายุ และบุคลิกภาพ 16 ด้าน นั้น สามารถจำแนก กลุ่มผู้เป็นคาวกับกลุ่มผู้โตคนเดียว และผู้ถูกทอดทิ้ง ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1, ปีที่ 3 และ ปีที่ 6 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ อย่างไรก็ตาม พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นตัวแปรสำคัญที่สุดที่มีส่วนจำแนกกลุ่มผู้เป็นคาวกับกลุ่มผู้โตคนเดียวและผู้ถูกทอดทิ้ง ทั้งในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 3 และปีที่ 6 แต่ขณะเดียวกันก็พบว่า ตัวแปรสำคัญที่มีส่วนในการจำแนกกลุ่ม ยังแตกต่างกันไปอีก คือ ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 นอกจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว ยังเป็นตัวแปรสำคัญที่มีส่วนในการจำแนกกลุ่ม แต่ปรากฏว่าไม่เป็นตัวแปรสำคัญที่มีส่วนในการจำแนกกลุ่มในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 แต่กลับพบว่าในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 นั้น บุคลิกภาพ 4 ด้าน เป็นตัวแปรสำคัญที่มีส่วนในการจำแนกกลุ่ม ร่วมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ด้านความมีอำนาจเหนือผู้อื่น ด้านการวางตัวในสังคม ด้านลักษณะที่พบในคนส่วนมาก และด้านประสิทธิภาพทางสมอง แต่ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว และบุคลิกภาพ 4 ด้านดังกล่าว มิได้เป็นตัวแปรสำคัญที่มีส่วนร่วม ในการจำแนกกลุ่มในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 แต่พบว่าระดับเชาวน์ปัญญาเป็นตัวแปรสำคัญอีกตัวแปรหนึ่งที่มีส่วนในการจำแนกกลุ่ม ร่วมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6

จากข้อค้นพบในลักษณะเช่นนี้อาจแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยสำคัญที่จะมีส่วนจำแนกกลุ่มผู้เป็นคาวกับกลุ่มผู้โตคนเดียวและผู้ถูกทอดทิ้ง ในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนทั้งสามระดับก่อนข้างจะแตกต่างกันไปบ้าง, การที่เป็นเช่นนี้ อาจเนื่องจากเด็กนักเรียน ในสามระดับชั้น อยู่ในวัยที่แตกต่างกัน ปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบในการเลือกคบเพื่อนหรือยอมรับเพื่อนคนใดคนหนึ่ง ก็อาจแตกต่างกันไปด้วย

หากจะพิจารณาตัวแปรสำคัญที่มีส่วนในการจำแนก กลุ่มผู้เป็นคาว กับกลุ่มผู้โตคนเดียวและผู้ถูกทอดทิ้ง จะเห็นได้ว่าการที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันนั้น

มีส่วนที่ทำให้ฐานะทางสังคมมีที่จะเป็นคาว หรือเป็นผู้โคคเคี้ยวและผู้ถูกทอดทิ้งของนักเรียน ต่างกัน กลุ่มผู้เป็นคาวมีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่ากลุ่มผู้โคคเคี้ยวและผู้ถูกทอดทิ้ง ลักษณะเช่นนี้ อาจสะท้อนให้เห็นว่า ในสังคมของนักเรียนระดับมัธยม ส่วนใหญ่จะยอมรับผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง บุคคลที่เรียนเก่ง จะเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ๆ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาแล้ว อาจมองเห็นได้ว่าโดยทั่วไปแล้วนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ส่วนมากมักจะเป็นผู้ที่มีลักษณะที่พึงปรารถนากล่าวคือ มักจะเป็นคนขยัน เรียบร้อย มีความรับผิดชอบ เอาใจใส่ในการทำงาน เราจะไม่ค่อยพบว่า เด็กนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เป็นคนเกเร ชี้อายุหรือเป็นเด็กที่ก่อให้เกิดปัญหาขึ้นในห้องเรียน ดังนั้นก็อาจจะเป็นไปได้ว่าลักษณะที่พึงปรารถนาที่มีอยู่ในนักเรียนที่เรียนดีส่วนมากนั้น เป็นสิ่งที่นำไปสู่การเป็นที่ยอมรับจากเพื่อนมากกว่า

นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวต่างกัน มีส่วนที่ทำให้ฐานะทางสังคมมีที่จะเป็นคาว หรือเป็นผู้โคคเคี้ยวและผู้ถูกทอดทิ้งของนักเรียน แตกต่างกัน โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มผู้เป็นคาวมีแนวโน้มที่จะมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม สูงกว่ากลุ่มผู้โคคเคี้ยวและผู้ถูกทอดทิ้ง ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของเสตันเลอร์ (C.B. Stendler) และกรอสแมนกับไรน์เทอร์ (B. Grossman and J. Wrighter) ที่พบว่าเด็กซึ่งมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวสูงกว่า จะมีฐานะทางสังคมมีที่สูงกว่า (Gronlund 1959 : 209) การที่ผลการวิจัยมีลักษณะเช่นนี้ย่อมแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว นักเรียนที่มาจากครอบครัวต่างระดับฐานะกัน ย่อมจะมีประสบการณ์การเรียนรู้ และโอกาสในสังคมต่างกัน มีการศึกษาวิจัยจำนวนไม่น้อย ที่แสดงให้เห็นว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ จะเป็นเด็กที่มีปัญหา มากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง

ดับบลิว เอช ซีเวลล์ และ เอ โอ ฮอลเลอร์ (W.H. Sewell and A.O. Haller) ได้วิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางบุคลิกภาพ กับฐานะของครอบครัว พบว่าส่วนใหญ่เด็กจากครอบครัวระดับกลาง ทำคะแนนการปรับตัวทางบุคลิกภาพได้ดีกว่าเด็กจากครอบครัวระดับต่ำ (Sewell and Haller อ้างถึงใน เบญจมาศ ภูติพันธ์ 2515 : 12-13) อรุณศรี อนันตรศิริชัย ได้ศึกษาภูมิหลังทาง

ครอบครัวของเด็กที่มีปัญหาและไม่มีปัญหา ในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และพบว่าภูมิหลังทางครอบครัวในด้านการศึกษา รายได้ และอาชีพ เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการและบุคลิกภาพของเด็ก ทำให้เด็กที่มีปัญหาและไม่มีปัญหา ปรับตัวต่างกัน (อรุณศรี อนันตรศิริชัย 2513 : 43-52)

จะเห็นได้ว่าฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว มีอิทธิพลต่อเด็กนักเรียนทั้งในด้านการบุคลิกภาพ การปรับตัว ความมั่นคงทางอารมณ์ เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมสูงกว่า ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเด็กได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีกว่านั้น มีโอกาสที่จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างดี ในอันที่จะให้เด็กมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นทางด้านจิตใจ อารมณ์ สังคม ไปในทางที่ดี ซึ่งจะนำไปสู่การแสดงออกของพฤติกรรมที่เหมาะสมและพึงปรารถนามากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ ซึ่งจะมีโอกาสอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี และไม่มีความสุข อันจะก่อให้เกิดการพัฒนาด้านต่าง ๆ ไม่เหมาะสม และนำไปสู่การแสดงออกของพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา ไม่เป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อนมากกว่า

สำหรับในด้านตัวแปรบุคลิกภาพก็เช่นกัน บุคลิกภาพที่แตกต่างกัน มีส่วนทำให้ฐานะทางสังคมมีคิตีที่จะเป็นคาวหรือผู้โคคเคี้ยวและผู้ถูกทอดทิ้งของนักเรียนต่างกัน โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งพบว่านักเรียนกลุ่มผู้เป็นคาว มีคะแนนบุคลิกภาพด้านความมีอำนาจเหนือผู้อื่น ด้านการวางตัวในสังคม ด้านลักษณะร่วมที่พบในคนส่วนมาก และด้านประสิทธิภาพทางสมอง สูงกว่ากลุ่มผู้โคคเคี้ยวและผู้ถูกทอดทิ้ง โดยที่หากผู้โคคเคี้ยวมีคะแนนบุคลิกภาพ 4 ด้านดังกล่าวสูง จะแสดงว่าเป็นบุคลิกก้าวร้าว มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสามารถในการชักจูงผู้อื่น เป็นตัวของตัวเองและมีลักษณะเป็นผู้นำ เป็นคนฉลาด กระตือรือร้น มีจินตนาการกว้างขวาง หูคแ่ง เป็นคนเชื่อถือได้ มีวาทศิลป์ หึงพาได้ มีความจริงใจ ออกทน ชื่อสัตย์ และมีหิริโอตปิยะ มีสามัญสำนึกและการตัดสินใจที่ดี มีความกตกระจำแจ้ง มีความสามารถ ฉลาด ถือตัวและวางแผนก่อนทำงาน

เมื่อพิจารณาลักษณะดังกล่าวนี้แล้ว จะเห็นได้ว่าเป็นลักษณะที่พึงปรารถนาเป็นส่วนใหญ่ การที่กลุ่มผู้เป็นคาวมีลักษณะเหล่านี้ สูงกว่ากลุ่มผู้โคคเคี้ยวและผู้ถูกทอดทิ้ง ก็ย่อมจะทำให้เป็นที่พึงปรารถนามากกว่า และนำไปสู่การได้รับการยอมรับจากเพื่อนสูงกว่ากลุ่มผู้โคคเคี้ยวและผู้ถูกทอดทิ้ง

นอกจากนี้ยังพบว่า ระดับเชาวน์ปัญญาเป็นตัวแปรที่สำคัญตัวแปรหนึ่ง ในการจำแนกกลุ่มผู้เป็นคาวกับกลุ่มผู้โศกเศร้าและผู้ถูกทอดทิ้ง โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 การที่นักเรียนมีระดับเชาวน์ปัญญาต่างกัน มีผลทำให้ฐานะทางสังคมมีตึก ของนักเรียนที่จะเป็นคาวหรือเป็นผู้โศกเศร้าและผู้ถูกทอดทิ้งต่างกัน การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของระดับเชาวน์ปัญญา ที่มีต่อฐานะทางสังคมมีตึก โดยทั่วไป ผู้ที่มีระดับเชาวน์ปัญญาสูงนั้น อาจกล่าวได้ว่าเป็นผู้ที่มีพัฒนาการทางสติปัญญาดี บุคคลเหล่านี้มักจะเป็นผู้ที่มีลักษณะ คีตตัว ฉับไว มีไหวพริบ ปฏิภาณและการใช้เหตุผลในการแก้ปัญหาต่าง ๆ อย่างฉลาด กระฉ่างแจ้ว ไม่สับสน ลักษณะเหล่านี้เป็นบุคลิกภาพที่ดี น่าจะก่อให้เกิดความประทับใจในหมู่เพื่อน และนำมาซึ่งการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนได้

ผลการวิจัยนี้ยังเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับผลการวิจัยในส่วนที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสำคัญต่อฐานะทางสังคมมีตึก เพราะเมื่อพิจารณาจากผลวิจัยที่ว่า ระดับเชาวน์ปัญญามีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และในขณะเดียวกัน จากผลการวิจัยที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีอิทธิพลต่อฐานะทางสังคมมีตึกด้วย ก็อาจกล่าวได้ว่า ระดับเชาวน์ปัญญาน่าจะมีอิทธิพลต่อฐานะทางสังคมมีตึกของนักเรียน ในลักษณะที่ส่งผ่านทางผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กล่าวคือ เด็กที่มีระดับเชาวน์ปัญญาสูง อันจะมีผลที่สำคัญส่วนหนึ่งที่ทำให้เป็นผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก็จะมีอิทธิพลไปยังฐานะทางสังคมมีตึกของเด็ก โดยลักษณะนี้ เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงก็มักจะได้รับรับการยอมรับจากเพื่อนสูงตามไปด้วย ในทำนองเดียวกัน เด็กที่มีระดับเชาวน์ปัญญาค่ำ อันจะมีผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนี้ ก็จะส่งอิทธิพลต่อไปยังฐานะทางสังคมมีตึก โดยเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำก็มักจะเป็นผู้ได้รับการยอมรับจากเพื่อนต่ำไปด้วย

อย่างไรก็ดี จากข้อค้นพบทั้งหมด ได้ชี้ให้เห็นว่าการเป็นคาวหรือเป็นผู้โศกเศร้าและผู้ถูกทอดทิ้ง มิได้ขึ้นอยู่กับตัวแปรเพียงตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งเพียงลำพัง ตัวแปรทุก ๆ ตัว มีผลในการจำแนกกลุ่ม ถ้าจะพิจารณาแล้วก็จะเห็นได้ว่า มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรแต่ละตัว โดยมีการส่งผลหรืออิทธิพลซึ่งกันและกัน หรืออาจจะเป็นสาเหตุของกันและกัน เช่น ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวก็อาจมีผลต่อบุคลิกภาพ มีผลต่อระดับเชาวน์ปัญญา บุคลิกภาพและเชาวน์ปัญญาที่มีความเกี่ยวเนื่องต่อผลสัมฤทธิ์ทาง-

การเรียน เป็นต้น โดยสรุปแล้วตัวแปรทุกตัวที่ศึกษา มีส่วนร่วมในการจำแนกผู้ที่จะเป็น
 คาว ผู้โคคเตี้ยวและผู้ถูกทอดทิ้งทั้งสิ้น เพียงแต่มีความสำคัญต่างกันเท่านั้น

2. จากข้อค้นพบของการวิจัย จะเห็นได้ว่าฐานะทางสังคมมีอิทธิพลกับระดับเชาวน์
 ปัญญา ร่วมกันทำนาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ร้อยละ 14.26 ในระดับมัธยมศึกษา
 ปีที่ 1 ร้อยละ 17.49 ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และร้อยละ 10.13 ในระดับ
 มัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาทั้ง
 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับเชาวน์ปัญญา กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางสังคม
 มีอิทธิพลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทีละตัว และพิจารณาความสามารถของตัวแปรระดับ
 เชาวน์ปัญญา และฐานะทางสังคม ในการร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว
 จะเห็นได้ว่ามีค่าก่อนข้างต่ำ โดยเฉพาะระดับเชาวน์ปัญญากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มี
 ความสัมพันธ์ต่ำ และปรากฏว่าระดับเชาวน์ปัญญาอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทาง
 การเรียนได้น้อย โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะเห็นได้ว่าฐานะทางสังคม
 กลับเป็นตัวแปรที่สำคัญกว่าระดับเชาวน์ปัญญา ในการอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์
 ทางการเรียน การที่ผลการวิจัยมีลักษณะเช่นนี้อาจเป็นเพราะหลักสูตรและการเรียน
 การสอนในระดับมัธยมศึกษาในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไป มิได้เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ทางด้าน
 วิชาการแต่เพียงอย่างเดียว ยังเน้นในค่านิยมวิชาชีพ วิชาที่ค่อนข้างทันสมัยต่าง ๆ เป็น
 จำนวนมาก นักเรียนต้องใช้ความสามารถด้านอื่น ๆ มาใช้ด้วย มิได้ใช้แต่เพียงความ-
 สามารถทางสมอง ดังนั้นจึงอาจมีผลทำให้ตัวแปรระดับเชาวน์ปัญญา ลดความสำคัญใน
 การอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนลงไป

ขณะเดียวกัน ตัวแปรฐานะทางสังคมมีอิทธิพลนั้น ปรากฏว่ามีความสามารถในการ
 อธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้เพิ่มขึ้น แม้จะไม่มากนักก็ตาม และ
 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างฐานะทางสังคมมีอิทธิพลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพียง
 คู่เดียว จะเห็นได้ว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับก่อนข้างต่ำ ($r = .2739$.2738
 และ .2860) แต่ก็สอดคล้องกับการรายงานของ บอนเนและลาฟลิน (M.E. Bonney
 and F. Laughlin) ซึ่งรายงานว่า ความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับ
 ฐานะทางสังคมมีอยู่ในที่ลย .14-.36 (Bonney and Laughlin , cited by
 Gronlund 1959 : 193-196) อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้ก็ได้ชี้ชัดแย้งกับผลการ

วิจัยของ ทองพูล บุญอึ้ง ซึ่งพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับฐานะทางสังคมมีสัมพันธภาพกันและอยู่ในระดับ .4143 และ .5260 (ทองพูล บุญอึ้ง 2516 55) และผลการวิจัยของ บุญอึ้ง เจริญยิ่ง ที่พบว่า ฐานะทางสังคมมีสัมพันธภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในหลาย ๆ ระดับ ($r = .26-.84$) (บุญอึ้ง เจริญยิ่ง ม.ป.ป. 1-42)

จะเห็นได้ว่าผลการวิจัยส่วนนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยในส่วนแรกของงานวิจัยนี้ ที่พบว่ากลุ่มเด็กที่เป็นดาว ซึ่งได้รับการยอมรับจากเพื่อนสูง จะมีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มผู้โดดเดี่ยวและผู้ถูกทอดทิ้ง แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างฐานะทางสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กล่าวโดยสรุป ผลการวิจัยดังกล่าวได้แสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องกันระหว่างระดับเขาวนปัญญา ฐานะทางสังคม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยเฉพาะได้แสดงให้เห็นว่า ฐานะทางสังคมมีส่วนช่วยในการอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ จึงน่าจะเป็นข้อควรคำนึงของครูอาจารย์ หรือผู้เกี่ยวข้องว่า ในการส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนั้น สิ่งหนึ่งที่จะควรได้รับการพิจารณาคด้วย ก็คือ ฐานะทางสังคม ซึ่งเป็นสิ่งสะท้อนถึงการเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนของนักเรียน

3. ในส่วนของการศึกษาร้อยละของผู้เป็นดาวกับผู้โดดเดี่ยวและผู้ถูกทอดทิ้งนั้น พบว่ามีผู้โดดเดี่ยวและผู้ถูกทอดทิ้ง ในทุกระดับชั้น ซึ่งแม้จะมีจำนวนไม่มากนักเมื่อเทียบกับจำนวนกลุ่มตัวอย่าง แต่ก็ก็เป็นปัญหาที่ครูหรือผู้เกี่ยวข้องไม่ควรจะละเลยความสนใจ เพราะคงได้กล่าวแล้วว่า เด็กนักเรียนระดับมัธยมศึกษาอยู่ในวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่มีแนวโน้มจะเป็นปัญหาอยู่แล้ว การที่มีปัญหาในส่วนของฐานะทางสังคมนี้ ก็อาจจะก่อให้เกิดปัญหาในส่วนอื่น ๆ ได้ อย่างไรก็ตามการป้องกันหรือแก้ปัญหานั้นก็คงจะต้องกระทำกันเป็นรายโรงเรียน และรายห้องเรียนต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้เกี่ยวข้องในวงการศึกษาคควรจะตระหนักถึงความสำคัญของฐานะทางสังคมของนักเรียน เพราะนับเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งนับเป็นเป้าหมายสำคัญประการหนึ่งของการศึกษา การจัดหลักสูตรและการเรียนการสอนในลักษณะที่จะก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีระหว่างเด็กนักเรียน เป็นสิ่งพึงกระทำ รายวิชาที่เกี่ยวข้องโดยตรงในอันที่จะช่วยส่งเสริมให้เกิดความสัมพันธ์อันดีในหมู่เด็กนักเรียน เช่น วิชากลุ่มสัมพันธ์ น่าจะได้รับการบรรจุลงในหลักสูตรระดับมัธยมศึกษา นอกจากนี้ก็ควรจะสอดแทรกในรายวิชาอื่นที่แม้ไม่เกี่ยวข้องโดยตรง แต่ก็สามารถจะจัดให้มีลักษณะส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนได้ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้เหมาะสม เป็นต้นว่า ให้มีการทำงานเป็นกลุ่ม จัดให้มีกิจกรรมในลักษณะ ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกลุ่มนักเรียน ทั้งในด้านการศึกษาและด้านอื่น ๆ

ในส่วนของผู้สอนเองก็ควรจะได้รับทราบในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ เพื่อการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมในการที่จะเอื้ออำนวยต่อการส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักเรียน เช่น ได้รับการอบรมเกี่ยวกับกลุ่มสัมพันธ์ เป็นต้น

นอกจากการจัดกิจกรรมในลักษณะส่งเสริมฐานะทางสังคมหรือความสัมพันธ์อันดีในหมู่นักเรียนแล้ว ในส่วนของการช่วยเหลือแก้ไข ในกรณีเด็กที่มีปัญหาในการเรียน เช่น ปัญหาเกี่ยวกับเด็กด้อยสัมฤทธิ์ เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ รวมทั้งกรณีเด็กที่มีฐานะเป็นผู้โดดเดี่ยวหรือผู้ถูกทอดทิ้ง ซึ่งผลการวิจัยนี้มีอยู่ประมาณ 10-15 % ในส่วนนี้ การได้ทราบถึงปัจจัยที่มีความสำคัญต่อฐานะทางสังคมของนักเรียน เช่น ระดับเชาวน์ปัญญา ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว อายุ บุคลิกภาพ เหล่านี้จะทำให้ครูหรือผู้เกี่ยวข้องสามารถหาทางแนะแนวแก้ไขปัญหาคิดตรงประเด็นมากขึ้น เป็นต้นว่า หากเด็กนั้นมีปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพ ก็อาจแนะแนวให้แก้ไขปรับปรุงในส่วนนี้ ก็ย่อมจะมีผลในการส่งเสริมฐานะทางสังคมของนักเรียน และมีส่วนที่จะนำไปสู่การเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

2. สมการจำแนกที่ได้จากผลการวิจัย อาจนำไปใช้ในการหาข้อมูลจากเด็กนักเรียน ว่านักเรียนคนใดอยู่ในกลุ่มผู้เป็นดาว หรือกลุ่มผู้โดดเด่นและผู้ถูกทอดทิ้ง โดยวัดตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง คือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับเชาวน์ปัญญา ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว อายุ และบุคลิกภาพของนักเรียน แล้วนำคะแนนที่ได้แปลงเป็นคะแนนมาตรฐานแล้วไปแทนในสมการหน้า 38 หน้า 44 หรือหน้า 51 ของผลการวิจัยนี้ (สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 3 หรือปีที่ 6) หากค่าที่ได้ใกล้ค่ามัธยิมเลขคณิตของสมการ (centroid) ของกลุ่มใด ก็อาจกล่าวได้ว่านักเรียนผู้นั้นอยู่ในกลุ่มนั้น (centroid ของกลุ่มผู้เป็นดาวกับกลุ่มผู้โดดเด่นและผู้ถูกทอดทิ้ง ในแต่ละระดับชั้นมีค่าเรียงตามลำดับดังต่อไปนี้ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 เท่ากับ .7624 กับ -.6426 มัธยมศึกษาปีที่ 3 เท่ากับ 1.0402 กับ -1.0402 มัธยมศึกษาปีที่ 6 เท่ากับ -.7829 กับ -.8020)

3. ค่าอำนาจจำแนกของกลุ่มตัวแปรในสมการจำแนกซึ่งประกอบด้วย ตัวแปร 20 ตัวแปร ใน 3 ระดับชั้น มีค่าประมาณร้อยละ 30-50 ซึ่งเป็นค่าที่ไม่สูงนัก แสดงว่าความเป็นดาวหรือเป็นผู้โดดเด่นและผู้ถูกทอดทิ้งนั้น ย่อมจะเกี่ยวข้องหรือได้รับอิทธิพลจากตัวแปรอื่น ๆ นอกเหนือจากที่ศึกษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะให้ศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อความเป็นดาวหรือเป็นผู้โดดเด่นและผู้ถูกทอดทิ้ง โดยเพิ่มเข้าไปในสมการจำแนกที่มีอยู่แล้วดังกล่าว

4. ในส่วนของการศึกษาตัวแปรที่อาจมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น ผู้วิจัยขอเสนอแนะว่าควรจะได้นำฐานะทางสังคมมิติเข้าร่วมในการศึกษาด้วย เพราะผลการวิจัยได้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของฐานะทางสังคมมิติต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงไม่ควรจะละเลยตัวแปรนี้

5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 4 ชนิด ก่อนข้างจะใช้เวลามากในการเก็บข้อมูล โดยเฉพาะแบบสำรวจบุคลิกภาพ ซีทีไอ ซึ่งต้องใช้เวลาในการตอบมากประมาณ 50-60 นาที และจากผลการวิจัยพบว่าตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับเชาวน์ปัญญา ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว และบุคลิกภาพบางด้านเท่านั้น ที่เป็นตัวแปรสำคัญในการจำแนกกลุ่มผู้เป็นดาวกับกลุ่มผู้โดดเด่นและผู้ถูกทอดทิ้ง ดังนั้นหากมีเวลาเก็บข้อมูลน้อย อาจแก้ไขด้วยการเลือกใช้แบบสอบถามหรือซีทีไอหน้ามาตรฐาน แบบถามฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวและเลือกวัดบุคลิกภาพเพียงบางด้าน ก็น่าจะได้ข้อมูลที่จะใช้ในการจำแนกกลุ่มได้ดีพอควร